

**СПРАВА «ТОВ «БУШБМ-ПЛЮС» ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF BUSHBM-PLYUS, TOV v. UKRAINE)**

(заява № 20880/07)

Стислий виклад рішення від 06 червня 2019 року

Підприємство-заявник та державне підприємство (далі — ДП), структурний підрозділ Міністерства палива та енергетики України (далі — Міністерство), уклали строковий договір оренди спального корпусу пансіонату, розташованого у місті Севастополь.

Згодом підприємство-заявник приватизувало спальний корпус, уклавши договір купівлі-продажу з регіональним відділенням Фонду державного майна України у місті Севастополі (далі — Фонд), нотаріально зареєструвало своє право власності та розірвало договір оренди з ДП. Однак ДП залишило спальний корпус на своєму балансі, при цьому від'єднавши його від мережі електро- та водопостачання.

Підприємство-заявник звернулося до суду з позовом до ДП про зняття спального корпусу з балансу підприємства та підключення його до мереж пансіонату. Рішенням суду (далі — перше рішення) було частково задоволено позов. Суд вказав, що підприємство-заявник було власником спального корпусу, отримавши право власності на нього після приватизації, недійсність якої встановлено не було. Верховний Суд України залишив це рішення без змін.

У зв'язку з проведеною Міністерством реорганізацією було створено нове державне підприємство (далі — ДП 1), яке стало правонаступником ДП і у виконавчому провадженні за першим рішенням.

ДП 1 звернулося до суду з позовом до Фонду та підприємства-заявника про визнання недійсним договору купівлі-продажу спального корпусу пансіонату. Рішенням суду (далі — друге рішення) було скасовано договір купівлі-продажу, зобов'язано підприємство-заявника повернути майно державі та зобов'язано державу сплатити підприємству-заявнику кошти, сплачені покупцем за об'єкт приватизації. Вищий господарський суд України частково змінив це рішення, виключивши зобов'язання про повернення підприємству-заявнику коштів. Постанова була залишена без змін Верховним Судом України.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) підприємство-заявник скаржилося за пунктом 1 статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на невиконання ухваленого на його користь першого рішення суду, а також за статтею 1 першого Протоколу до Конвенції у зв'язку з визнанням недійсним його права власності.

Розглянувши скарги підприємства-заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції, Європейський суд зазначив, що в обох провадженнях підприємство-заявник мало спір з тією самою стороною — державою, представленою двома її підприємствами. Крім того, суть спору підприємства-заявника з державою була однаковою. З огляду на зазначене Європейський суд дійшов висновку, що повторний розгляд спору створив юридичну невизначеність, позбавивши перше рішення будь-якої законної сили, а також звернув увагу, що скасування остаточного рішення суду з порушенням принципу юридичної визначеності не може бути виправданням його невиконання. У зв'язку з цим Європейський суд констатував порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

Європейський суд також зауважив, що повторний розгляд спору, який був вирішений остаточним рішенням суду, що позбавив у зв'язку з цим перше рішення законної сили, становив незаконне втручання у володіння майном. Європейський суд зазначив, що не можна вважати, що суспільний інтерес, який би переважав над основоположним принципом юридичної визначеності та правами підприємства-заявника, виправдовував повторний розгляд спору та в результаті подальше визнання недійсним права власності підприємства-заявника. З огляду на це Європейський суд констатував порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;

3. *Постановляє*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;

4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити підприємству-заявнику такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 29 824 (двадцять дев'ять тисяч вісімсот двадцять чотири) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування матеріальної шкоди;

(ii) 3 900 (три тисячі дев'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди;

(iii) 178 (сто сімдесят вісім) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися підприємству-заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат;

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. *Відхиляє* решту вимог підприємства-заявника щодо справедливої сатисфакції.»